

ἡμέρας ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὀλίγην ἐλπίδα ἀναρρώσεως. Αὐτὸς δὲ, καίτοι καταπιεζόμενος ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, δὲν ἔπραξε κἀνὲν ἀνάξιον τῆς λαμπρᾶς αὐτῆ γεννησεως ἢ τῆς ἐξαιρέτου ἀγχινοίας· ἦτο δὲ ἐκ γενετῆς εὐγενῆς, καὶ ἐπαιδευθεὶς εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ἀριστοτέλους. Διὸ συγκαλέσας τὰς φίλους ἑαυτῆ τε καὶ τῆς πατρίδος, παρήνει καὶ ἐσυμβέλευσεν αὐτοῖς τὸ πῶς ἡγάπα νὰ φέρωνται, καὶ τὸν μὲν Πολυσπέρχοντα, τὸν πρεσβυτάτον τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, κατέστησεν ὑπερασπιστὴν καὶ στρατηγὸν τῆς Μακεδονίας, τὸν δὲ υἱὸν αὐτῆ Κασσανδρὸν χιλιάρχον, ἡγυεν διοικητὴν 1000 ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον ἀξίωμα τότε ἐτιμᾶτο πολλά· καὶ διατάξας τὰ περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις φρενᾶς, παρήγγειλε μετριότητα καὶ φιλανθρωπίαν πρὸς τὰς Ἀθηναίους, καὶ ἔτιως ἔκαμεν εἰς τὰς συμπατριώτας ἀνεκτὴν τὴν μέλλουσαν αὐτῶν ζημίαν, καὶ κατέβαλε τὸ θεμέλιον τῆς μελλούσης ὁμονοίας καὶ ἐνεργείας εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Μακεδονίας. Τὸ σάδιον τῆς δόξης αὐτῆ ἤδη ἐτελειώθη· ὁ δὲ ὑπέργηρος καὶ ὑπερένδοξος, περικυκλωμένος καὶ θρηνηνόμενος ἀπὸ τῆς φίλης, ἀπέθανεν ἐν τῷ καιρῷ τῆς π. χ. βαθυτάτης τοῦ ἔθνους τῆς ἡσυχίας.

319.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ις.

Συμβάντα ἐν Ἀσίᾳ ἀπὸ τῆς τελευτῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου μέχρι τῆς τελευτῆς τοῦ Ἀντιγόνου.

Ἐρωτηθεὶς ὁ Ἀλέξανδρος ὑπὸ τῶν φίλων κατὰ τὴν ἐσχάτην ἀναπνοὴν, τίτι ἄφινε τὴν βασιλείαν, ἀ-

πεκρίθη τῷ κρατίσῳ (1). Οὗτος ὁ ἀόριστος λόγος ἐτάραξεν, ὡς εἰκὸς, μεγάλως τὴν φιλοτιμίαν τῶν πρωτίστων αὐτῆς στρατηγῶν, οἱ ὅποιοι ὄντες συνειθισμένοι καὶ διοικῶσι μὲ ἀπόλυτον ἐξουσίαν εἰς μακρυνὰς, μεγάλας, πολυανδρώπυς καὶ πλεσίας ἐπαρχίας, ὑπερεχάρησαν βλέποντες, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀφῆκεν εἰς αὐτὰς ἀνοικτὴν τὴν ὁδὸν τῆς δεσποτείας καὶ δυνάμεως. Οἱ αὐτοὶ ἀπέδειξαν εἰς τὰς πολέμους τὴν ἐμπειρίαν, καὶ ἀνταπήλαυσαν τὴν τιμὴν καὶ φιλίαν τῆ βασιλέως, ὥστε καθεὶς ἀπ' αὐτὰς ἐνόμιζε τὸν ἑαυτόν τε ἄξιον τῆ ὑπερόχου ἀξιώματος, τὸ ὅποιον ἐκεῖνος ἐμνημόνευσεν ὡς ἀνταμοιβὴν τῆ κρατίσε. Ἐκ τούτων δὲ πάντων ὁ Περδίκκας, εἰς τὸν ὅποιον ὁ Ἀλέξανδρος ἀποθνήσκων ἔδωκε τὸν βασιλικὸν δακτύλιον, ἐφαίνετο ὁ δικαιότατος ἐκείνῃ τῆ ἀξιώματος, ὁ ὅποιος ἔχων καὶ ἰσότιμον ἀξιοῦντα μὲ τὰς ἄλλας ἀνταγωνισὰς, ἠμπόρει ἐκ τούτου τῆ προσεπικτήτου πράγματος νὰ ἔχη καὶ περισσότερον δίκαιον εἰς τὸ ἀμφισβητούμενον ἀξιολόγον ἀντικείμενον. Ἀλλ' οἱ ἀνταγωνισαὶ αὐτῆ πολλὰ ὑπερήφανοι ὄντες, δὲν ἠμπόρουν νὰ δεχθῶσιν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε τὸν ἰσότιμον ὡς ὑπέρ-

(1) Ἡ λέξις κράτις σημαίνει διττῶς δυνατώτατος καὶ ἀξιώτατος. Οἱ πλείστοι ἐξηγῶσιν ἑαυτὰ τὰ κράτις διὰ τῆ ἀξιοτάτου. Ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος προνοῶν τὰς μεγάλαις πολέμοις, ὅσοι ἔμελλον νὰ συμβῶσι μετὰ τὸν θάνατόν τε μεταξὺ τῶν στρατηγῶν, ὡς καὶ ἐκ τῶν αὐτῶ λόγων δηλεῖται παρ' Ἀρριανῶ, Κερτίῳ καὶ Διοδώρῳ, ὑπαιτίτετο διὰ τῆ κρατίσε ὑπὲρ τὸν ἀξιώτατον στρατηγόν, ἀλλ' ἐκείνον, ὅστις ἤθελε καταδαμάσῃ τὰς λοιπὰς διὰ τῆς δυνάμεώς τε. Τοιαύτην ἀπόκρισιν ἔδωκε ποτὲ καὶ ὁ Πύρρος παρὰ Πλευτάρχῳ, καὶ ὁ Κότυς βασιλεὺς τῆς Θράκης παρὰ Στοβαίῳ ἀρ. 149.

τιμον· ἔ πολλα φίλαρχοι ὄντες, δὲν ἐδύναντο ἀ συγ-
χωρήσωσιν εἰς αὐτὸν τὸ δίκαιον τῆς βασιλείας, χω-
ρίς νὰ προβάλωσι ἔ αὐτοὶ τὰ ἰδικάτων. Διὸ πάντες
ἀντέλεγον ἔ ἠναντιῦντο εἰς τὴν ἀνάβασιν τῆς Περδικ-
κῆ ἐπὶ τὸν θρόνον· ὅμως βλέποντες, ὅτι φροντίζον-
τες ὑπὲρ τῆς συμφέροντος αὐτῶν, δὲν ἤθελον εὐδοκι-
μήσῃ εἰς τὴς κατ' ἰδίαν μελετωμένους σκοπὺς, ἀπε-
φάσισαν φροντίζοντες τῆς δικαιοσύνης νὰ ματαιώσωσι
τὸν σκοπὸν ἐκεῖνον, βοηθῦντες τὰ δίκαια τῶν νομίμων
διαδόχων τῆς βασιλείας. Οἱ δὲ διάδοχοι ἦσαν ὁ
Ἡρακλῆς, ὁ υἱὸς τῆς Ἀλεξάνδρου ἐκ τῆς Βαρσίνης
χήρας τῆς Μέμνονος, ἔ ὁ Ἀρρίδατος, ἢ καθὼς
μετωνομάσθη μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν Φίλιπ-
πος Ἀρρίδατος (1), ὁ μόνος (γνήσιος) ἀδελ-
φὸς τῆς Ἀλεξάνδρου. Ὀλίγη ἢ ἕδεμία ἐχρημάτισε
λογοτριβὴ περὶ τῆς βασιλικῆς δικαίᾳ τῆς Ἀρρίδαίᾳ,
ὁ ὁποῖος ἐνομίζετο παρὰ πᾶσι φρενοβλαβῆς, ἔ ἴσως
ἐκ τῆς ἐσυγχωρήθη εἰς τὸν θρόνον περισσότερον,
παρὰ διὰ τὴν βασιλικὴν αὐτῆς συγγένειαν. Τὸ δί-
καιον τῆς Ἡρακλέους δὲν ἐγνωρίσθη εὐκόλως, ὅτι ἡ
μήτηρ αὐτῆς δὲν ἦτον ἐκ τῆς γένους τῶν βασιλέων· ἔ
ἐπειδὴ ὁ Ἀλέξανδρος ἔδιδε πάντοτε τὰ πρωτεία εἰς
τὴν Ῥωξάνην ἔ Στάτειραν, ἔτε δὲ ἐμνημόνευσε τὸν
Ἡρακλῆν εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν τῆς θανάτου, τὸ δί-
καιόν τε ἔμεινεν ἄκυρον. Οἱ ἔν στρατηγοὶ μὴ θέλοντες
νὰ συγχωρήσωσιν τὴν ὑπέροχον ἐξουσίαν εἰς ἓνα ἔ μό-
νον, ἔκριναν εὐλογον νὰ μερίσωσιν τὴν μοναρχίαν μετα-
ξὺ τῆς Ἀρρίδαίᾳ ἔ τῆς παιδῆς, ὅπερ ἔμελλε νὰ γεννη-

(1) Ὁ Ἀρρίδαίος ἦτον υἱὸς τῆς Φιλίππου ἐκ γυναικὸς
ἀδόξης ἔ κοινῆς τῆς Φιλίννης (Πλάτ. εἰς Ἀλέξ. Ἀθην. ΙΓ').

θῆ ἀπὸ τῆν Ρῶξάνην, εἰν ἐτύγχανεν ἀρσενικόν. Πάντες συγκατένευσαν εἰς τῆτο τὰ πρόβλημα, ἐλπίζοντες ἐκ τῆς τοιαύτης διοικήσεως νὰ μεταχειρισθῶσιν ἐπ' ἀδείας τὲς πλεονεκτικὰς ἔφιλαιτίμης σκοπῆς.

Οἱ. 1. Μετὰ ταύτην τὴν διόρθωσιν τῶν πραγμάτων, ὅλοι οἱ ἀνταγωνισαὶ τῆς βασιλείας ἀπῆλθον ἕκαστοι εἰς τὲς διορισμένους τόπους. Οἱ δὲ Περδίκκας εὐρίσκετο πάντοτε περὶ τὸν βασιλέα· ἔνομιζόμενος πάντοτε εὐνοῦς καὶ φίλος ἐκείνου, εὐλόλως ἀπῆλαυσε τὴν εὐνοίαν τῆ Αἰρρίδαίης ἔφ τῆς Ρῶξάνης. Ἡ ὑπεράσπισις ἔφ ἡ εὐνοία τῆτων ἦσαν ἀναγκαιότατα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν μυσικωτάτων σκοπῶν τε· ἔφ αὐτὰς δὲ ἐπαυσε ἀγωνιζόμενος λόγῳ τε ἔφ ἔργῳ νὰ τ' ἀπολαύσῃ. Αὐτὸς ἦν ἀντιόνετο μὲν ἐν πρώτοις αὐξηρῶς καὶ κρυφίως εἰς τὴν χειρότανίαν τῆ Αἰρρίδαίης, βλέπων δὲ, ὅτι οἱ λόγοι τε ἦθελον μείνη ἀπρακτοὶ εἰς τὴν γενικήν σύκοδον, ἀπεφάσισε ν' ἀποκρύψῃ τὰ ἀληθινὰ φρονήματά τε, καὶ ὑποκρινόμενος προθυμώτατος φίλος ἔφ θερμότατος βοηθὸς τῆτε τῆ βασιλέως, ἀπέκτησε ἐν ὀλίγῳ πᾶν ὅ,τι ἐκόθει πλὴν τῆ ψιλῆ ὀνόματος τῆ βασιλέως, ἔφ ἐκέρδησε τὴν εὐνοίαν τῆ ἀδυνατέ βασιλέως τόσον ἐντελῶς, ὥσε κατέπεισεν εὐθὺς αὐτὸν νὰ θανατώσῃ ἐκείνους (1), ὅσοι ἐφάνησαν οἱ προθυμώτατοι ζηλωταὶ τῆς ἀναβιβάσεως αὐτῆ ἐπὶ τὸν θρόνον· ἔφ διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὴν εὐνοίαν τῶν στρατιωτῶν, κατέπεισεν αὐτὸν νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν Εὐρυδίκην τὴν ἐγγόνην τῆ Φιλίππου, τῆς ὀκοίας ἡ μήτηρ ἐφονεύθη προτρα-

(1) Ἐκ τῆτων ὑπῆρχε μάλιςα ὁ Μελέαγρος, ὁ ἵπταρχος τῶν βασιλικῶν ἱππέων. Μετὰ τῆτον ἐφονεύθησαν τριάκοιτα φίλοι αὐτῆ ἐκ τῆς Μακεδονικῆς φάλαγγος (ὄρεκ Κῦρετ, βιβλ. Γ'. θ').

ἢ αὐτῆ. Οἱ στρατιῶται ἔσωζον ἀκόμη ἐν τῇ μνήμῃ τὸ πρὸς τὸν Φίλιππον σέβας, καὶ ἕδεν ἄλλο ἐδύνατο τόσων γὰρ τὴν παρακινήσειν γὰρ διατηρῶσι τὴν φερμὴν αὐτῶν καὶ σαφερὰν προσασίαν, ὅσον ἢ φαινομένη δέλησις τῆ γὰρ σώζεται ἢ βασιλικὴ ἀξία τῶν συγγενῶν ἐκείνων. Οὗ Περδίκκας ἠναγκάζετο γὰρ φέρσται καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῆς Ρῶξάνης, ἢ ὅποια ἤδη ἐγέννησεν υἱὸν ὀνομαζόμενον Ἀλέξανδρον. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἕτος ὁ υἱὸς ἔμελλε γὰρ συμβασιλεύειν μετὰ τῆ Ἀρριδαίᾳ, ἢ φιλία καὶ τὸ ὄφελος τῆς αὐτῆ μητρὸς ὑπῆρχεν εἰς αὐτὸν ἀναγκαιότητα. Ἡ ζήλοτυπία τῆς γυναικὸς εἶναι ὀξεύει καὶ ἄσπονδος. Ἡ Στάτειρα ἔμελλε γὰρ γεννήσει· καὶ διὰ γὰρ μὴ φανῆ ἄλλος υἱὸς ἀνταγωνιστῆς τῆ Ἀλεξάνδρου ὑπὲρ τῆς βασιλείας, ἢ Ρῶξάνη καὶ ὁ Περδίκκας συμφωνήσαντες, ἐθανάτωσαν αὐτήν· καὶ μετ' ἕ πολὺ ἢ Περυσάτις (1), ἢ ἀδελφὴ τῆς Στατείδας καὶ χήρα τῆ Ἡφαισίωνος, πάχει τὸ αὐτό. Τοιοῦτοτρόπως ἠγωνίζεται ὁ Περδίκκας γὰρ ἀποκτήσει τὴν εὐνοίαν τῆ Ἀρριδαίᾳ καὶ τῆς Ρῶξάνης, καὶ ἐμποροῦμεν γὰρ εἶπωμεν, ὅτι ἢ Μακεδονία εἶχε μὲν δύο βασιλεῖς, ἀλλ' ἕνα μονάρχην τὸν Περδίκκαν, ἀφ' ἧ ἐκρέματο ὅλη ἢ δύναμις τῶν νόμων. Οὗ Περδίκκας μὴ εὐχαριστῆμενος εἰς αὐτὸ τὸ σέβας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν δύναμιν, ἐφαντάζετο ἄλλα ἀνώτερα τῆς προσκαίρου τιμῆς, καὶ ἀπεφάσισε γὰρ κατασῆσει τὰ προτερήματα, ὅσα ἀπέκτησε, τόσων σερεὰ καὶ ἐπίμονα, ὅσον ἦσαν μεγάλα καὶ ἕσιωδη. Τῆτο δὲ δὲν ἠμπάρει κατ' ἄλλαν τρόπον γὰρ ἀπολαύσει, εἰμὴ

(1) Αὕτη ἦτο θυγάτηρ τῆ Ἀμύντα καὶ τῆς Κύννης ἢ Κυννάνης θυγατρὸς τῆ Φιλίππου (Ὁρα Περιζών. παρ. Αἰγ. παρ. ἰς. ΙΓ'. 36).

διανέμων τὰς διαφόρους διοικήσεις ἢ σατραπείας τῆς βασιλείας, ἢ ἕως ἀπαρχολῶν εἰς μακρυνὰς χώρας ὅλας, ὅσοι εἰδύναντο εὐκόλως ν' ἀμαυρώσεν τὴν δόξαν τε. Ὅθεν, συμβουλῆς γενομένης, ἐψηφίσθη ἡ ἀκόλυθος τάξις ἐν ὀνόματι τῶν δύο βασιλέων (1). Εἰς τὸν Ἀντίπατρον ἢ Κρατερόν διωρίσθη ἡ κληρονομικὴ βασιλεία τῆς Μακεδονίας ἢ ὅλη ἡ Ἑλλάς, τὸ ὅποτον ἀξίωμα ὁ Ἀντίπατρος ἔλαβε πρῶτον παρ' αὐτῆ τῆ μεγάλῃ Ἀλεξάνδρῳ. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐδόθησαν εἰς μὲν τὸν Λυσίμαχον ἡ Θράκη ἢ ἡ Χερσόνησος, εἰς δὲ τὸν Εὐμένην ἢ Παφλαγονία ἢ ἡ Καππαδοκία, εἰς δὲ τὸν Πτολεμαῖον ἡ Αἴγυπτος, ἢ εἰς τὸν Ἀντίγονον ἡ μεγάλη Φρυγία ἢ Λυκία ἢ Παμφυλία. Ὁ Σέλευκος διωρίσθη διοικητὴς τῶν βασιλικῶν ἰππέων (ἑταίρων), ἢ ὁ Περ-

(1) Οὗτος ὁ διαμερισμὸς τῆς βασιλείας τῆ Ἀλεξάνδρου δὲν ἔμεινε πολὺν χρόνον, ἢ μετὰ τὴν ἐν Γ'ψῷ μάχην, ὅτε ὁ Ἀντίγονος ἐνίκηθη, ἔλαβε στρατὸν ἢ τακτικὴν μορφήν. Τότε ἡ βασιλεία τῆ Ἀλεξάνδρου διηρέθη εἰς τέσσαρας βασιλείας. Ἡ βασιλεία τῆς Αἰγύπτου ἔλαβε 14 βασιλεῖς, περιεχομένης ἢ τῆς Κλειοτάτρας, μετ' ἧς τὸν Σάυκτον ἢ Αἴγυπτος ὑπετάγη εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν· οἱ δὲ βασιλεῖς πάντες ὀνομάζοντο Πτολεμαῖοι ἢ Λαγίδαι ἐκ τῆ Λάγυε πατρὸς τῆ Πτολεμαίου ἢ πρώτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ἡ βασιλεία τῆς Συρίας ἔλαβεν 27 βασιλεῖς, κοινῶς ὀνομαζομένης Σελευκίδας ἢ Ἀντιόχας, ἐξ ἧν ὁ τελευταῖος βασιλεὺς ἐχρημάτισεν ὁ ΙΓ' Ἀντιόχος, ὅστις ἐνίκηθη ὑπὸ τῆ Πομπηίου. Ἡ βασιλεία τῆς Μακεδονίας ἢ ἔλαβε συχνάκις τὸς βασιλεῖς, ὧν ὁ τελευταῖος ἦν ὁ Περσεύς. Ἡ βασιλεία τῆς Θράκης καὶ Βισυνίας κτ. δὲν ἐπεκράτησε πολὺν χρόνον, ἢ μετὰ τὸν θάνατον τῆ Λυσιμάχε εἴκοσι χρόνους βασιλεύσαντος ἔπαυσε.

δικκας ἦτο μόνον στρατηγὸς τῶν οἰκιακῶν ταγμα-
των (πεζεταίρων). Ὅταν ἐξετάσωμεν τὴν μεγάλην
ἐπίρροισαν καὶ ῥοπὴν τῆ Περδίκου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, εὐ-
ρίσκομεν τῆτο αὐτῆ τὸ ἀξίωμα ταπεινὸν μὲν πρὸς αὐ-
τὸν καὶ ποταπὸν, ἀλλ' ὅμως τῆτο προξένει εἰς αὐτὸν δύνα-
μιν καὶ ἰσχύ, διὰ τῆ ὁποῖα εὐρισκόμενος πάντοτε μετὰ
τῶν βασιλέων, καὶ ἔχων ὑφ' αὐτὸν πισὸν καὶ πολεμικὸν
τάγμα στρατιωτῶν, ἐδύνατο καθ' ἡσυχίαν νὰ φρον-
τίσῃ περὶ τῶν φιλοτίμων σκοπῶν τε, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἀν-
ταγωνισαὶ ἐζήτην τὴν τύχην των εἰς τὰ ἀπωτάτω τῆς
βασιλείας μέρη (1).

Ἐὰν οἱ ἐκλογεῖς τῶν βασιλέων ἔτρεφον εἰλι-
κρινῆ φρονήματα περὶ τῆς τιμῆς καὶ πισότητος, ὅσων ἔ-
δειξαν φαινόμενοι τόσον ἐπεικεῖς καὶ φιλοδίκαιοι, πι-
θανώτατον ὑπάρχει, ὅτι τὰ μέλλοντα ἐπιχειρήμα-
τα τῆ Περδίκου ἤθελον εἶδαι τὰ δρασιμώτατα πάν-
των τῶν ἄλλων πρὸς βεβαίαν ἀπόλαυσιν τῆς ἀπολύ-
τα δυνάμεως τῆς βασιλείας. Ἀλλ' ἄνδρες, ἔχοντες
μεγάλα καὶ πολυάριθμα στρατεύματα πρόθυμα εἰς τὰ
νεύματά των, καὶ κυβερνῶντες τῆς θησαυρῶν πλοσίων
γενῶν, δὲν συνεδίξυσιν εἰς τοιαύτην περίεασιν νὰ φέ-
ρωνται τόσον εὐκολα ἀμελῶς τῆ ἰδίᾳ συμφέροντος,
καθεῖς ἀπ' αὐτῆς ἠλπιζον μὲν νὰ εὐρωσι καιρὸν ἀρ-
μόδιον γ' ἀποκαλύψην τῆς σκοπέτων, ἀλλ' ἔως ἔ
εὐρωσι τῆτον, ἤθελον νὰ γνωρίζην τὴν ὑπέροχον δύ-

(1) Ὅρα περὶ πάντων τῶτων Ἀρρ. παρὰ Φωτ. κώδ.
92. 82. Διόδ. ΙΗ'. 5. 2—7. Ἀππ. π. Σ. 52. Κερτ. Ι'.
6. Γ' 85. ΙΓ'. 2. Διὰ τὰς φιλονεικίας παρεμελήθη καὶ ἡ
ταφή τῆ σώματος τῆ Ἀλεξάνδρου, ἡ ὁποῖα ἔγινε δύο χρό-
νεσ μετὰ τὸν θάνατόν τε· ἐτάφη δὲ μεγαλοκρεπίεσιν εἰς
τὴν Ἀλεξάνδρεια.

νημιν τῶν βασιλέων, οἱ ὅποιοι ὄντες ἀνάξιοι τῆ νὰ παρατηρῶσιν αὐτοὶ μόνοι τὰ ἐπιχειρήματα τῶν στρατηγῶν, ἔδιδον αὐτοῖς καιρὸν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν σκοπῶν.

Τέλος πάντων ἐξώρμησαν αἱ φλόγες τῆς ἐπακασάσεως, καὶ ἐφάνησαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τρεῖς φατρίαι ἐνεργητικαὶ καὶ φιλότιμοι, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη εἶχεν ἐξάρχον τὸν Περδίκκην καὶ συμβουθῶν τὸν Εὐμένην, ἡ δὲ δευτέρα τὸν Πτολεμαῖον καὶ συμβουθῶν τὸν Ἀντίπατρον καὶ Κρατερὸν, καὶ ἡ τρίτη, ἡ ὁποία ἐφάνη ἐν τῷ τέλει ἡ τρομερωτάτη, εἶχεν ἀρχηγὸν καὶ συμβουθῶν μόνον τὸν Ἀντίγονον. Οὗτος ὁ στρατηγὸς ἐφαίνετο ὁ τολμηρότατος καὶ ἀφοβώτατος πάντων τῶν Μακεδόνων στρατηγῶν, καὶ ἕδεις ἄλλος ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ τὴν γνώμην τε περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν βασιλέων μὲ τὴν παρρησίαν ὡς αὐτὸς, καὶ αὐτὸς πρῶτος ἀντεῖπεν εἰς τὸν Περδίκκην περὶ τῆς γενομένης νέας πολιτικῆς καταστάσεως. Ἀλλὰ πρῶτος πάντων ὁ Πτολεμαῖος, εὐρισκόμενος μακρὰν τῆς καθέδρας τῆς βασιλείας, καὶ ἐκ τῆς δυνάμενος ν' αὐξάνῃ τὸ κράτεμά τε καὶ νὰ καταστήσῃ κατ' ἡσυχίαν τὰ περὶ τῆς διοικήσεως κατὰ τὸ δακῆν, ἀπεσάτησεν ἐναντίον τῶν δύο βασιλέων· καὶ ἐτοιμαζόμενος φανερὰ ν' ἀποδειχθῆ αὐτόνομος καὶ αὐτοδέσποτος, ἔσπευδε νὰ κάμῃ τὴν ὑπ' αὐτῆ δεσποζομένην ἐπαρχίαν βεβαίαν καὶ ἀσφαλῆ. Οἱ Περδίκκας κρίνας ἀναγκαῖον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Μακεδονικῶν πραγμάτων νὰ στρατεύσῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον μὲ δυνατὸν στρατὸν, διέβαινεν εἰς Ἀσίαν· ἀλλὰ κατ' ὁδὸν αἰέσας, ὅτι ὁ Ἀντίπατρος καὶ Κρατερός ἐκήρυξαν καὶ αὐτοὶ πόλεμον, καὶ ἐπορεύοντα τὸν ἴδιον δρόμον, τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὸς ἐπήγαινε, καὶ βλέπων τὰς πολεμικὰς τῆ Πτολεμαίε παρασκευὰς

φοβερὰς ἔ μὴ ἐπιδεχομένας ἀναβολὴν καιρῶ, εἰς μὲν τὸν Εὐμένη παραγγείλε ἔ ἔδωκεν ἐξουσίαν νὰ προσέχη εἰς τὰ κινήματα τῷ Ἀντίπατρο, αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν δύο βασιλέων ἤρχετο πρὸς τὴν Αἴγυπτον, ἔ μετὰ πολλὰς ἔ μεγάλας κινδύνους ἔφθασεν εἰς τὰ σύνορα τῆς Αἴγυπτος, ἔ εὐθὺς ἤρχισαν αὐτῷ αἱ ἐχθραὶ. Ἀλλ' ὅλοι οἱ ἀγῶνες τῶν βασιλικῶν δυνάμεων ἐναντίον τῆς δυνάμεως τῷ Πτολεμαίῳ ἐχρημάτισαν ἀνωφελεῖς ἔ ἀπρακτοί· οἱ δὲ στρατιῶται ἀπελπιζόμενοι ἔ μισῶντες τὸ ὑπερήφανον ἔ ἀλαζονικὸν ἦθος τῷ στρατηγῷ, ἐπαναστάτησαν ἔ ἔσφαξαν αὐτόν (1).

π. χ.
320.

Ἐν τέτοις, οἱ λοιποὶ δὲν ἔμενον ἡσυχοί. Ὁ Ἀντίπατρος ὅλως διανοόμενος νὰ σμικρύνῃ τὴν αὐξήσιν τῷ Περδίκκῳ, ὁ ὁποῖος ὑποκρινόμενος τὸν ἐπιμελητὴν τῶν δικαίων τῶν βασιλέων, ἐσπύδαζε ν' ἀρπάσῃ τὴν ὑπέροχον δυνάμιν τῆς βασιλείας, ἐμέρισε τὸ στρατεύμα εἰς δύο μέρη, ἔ τὸ μὲν ἔδωκεν εἰς τὸν Κρατερόν, παραγγείλας νὰ ἐναντιώνεται εἰς τὸν Εὐμένην, αὐτὸς δὲ μὲ τὸ ἄλλο μέρος ἐστράτευσεν εἰς τὴν Κιλικίαν διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Πτολεμαίον, ἀνίσως τύχῃ νὰ νικήσεν αἱ βασιλικαὶ δυνάμεις. Ἀλλὰ πρὶν ὁ Ἀντίπατρος μάθῃ τὰ συμβάντα κατὰ τὴν Αἴγυπτον μεταξὺ τῶν πολεμοφόρων δυνάμεων, ἤκεσε παρ' ἐλπίδα τὸν θάνατον τῷ Κρατερῷ. Οὗτος ὁ στρατηγὸς ἐφονεύθη, ἔ τὸ στρατεύμα τε κατενικήθη μάλις διὰ τὰ ἀκόλυθα στρατηγήματα τῷ Εὐμένει. Ὁ Εὐμένης γινώσκων, ὅτι ὁ Κρατερός ἐτιμᾶτο πολὺ ἀπὸ τῆς Μακεδόνας, ἔκρινεν εὐλογον ν' ἀποκρύψῃ ἀπ' αὐτὲς ὅσων

(1) Διόδ. ΙΗ'. §. 29—37. Στρά. ΙΒ'. Πλάτ. εἰς Εὐμέν. Πανσ. Α'. 6.

οἶόν τε τὸν ποδόμενον στρατηγὸν, ἐναντίον τῷ ὁποίῳ ἔμελλον νὰ πολεμήσῃν, καὶ εἰς τὴν παράταξιν τῷ στρατεύματός τε ἔταπτε πάντοτε τὴς ἀλλογενεῖς στρατιώτας ἔμπροσθεν τῶν Μακεδόνων· καὶ ἕτως ἔδῃ εἰς τῶν Μακεδόνων ἐν τῷ στρατεύματι αὐτῷ ἐγίνωσκε, τὸν στρατηγὸν τῷ ἐχθρῷ, ἕως ἢ ὁ Κρατερός εὐρέθη νεκρὸς ἐν τῇ μάχῃ. Μετὰ τὸν θάνατον τῷ Κρατερῷ ἡ Φίλα, ἡ μονογενὴς τῷ Ἀντίπατρει θυγάτηρ, ἔμεινε χήρα. Ὁ Ἀντίπατρος ἔπρεπε λοιπὸν νὰ λυπηθῆ εἰς τὴν διπλὴν δυσυχίαν· ἀλλ' αὐτὸς ἐν ὀλίγῳ ἐπαρηγορήθη ὅπως ἐν ἀκύσας τὸν θάνατον τῷ Περδίκκῃ, μετ' ὃ προσκαλούμενος νὰ ἐνωθῆ μετὰ τὸ στρατεύμα εἰς τὴν Συρίαν, διὰ νὰ κάμῃ νέαν τάξιν τῆς βασιλικῆς διοικήσεως, ἦλθε συντόμως (1), καὶ ἐψηφίσθη ὁμοφώνως ἐπιμελητὴς τῶν βασιλέων.

Τῷτο πρῆξένησε καιρῖαν πληγὴν εἰς τὰ πράγματα τῶν φίλων τῷ Περδίκκῃ. Ἡ Κυρῦδικη, ἡ ὁποία διὰ τὸν τελευταῖον ἐπιμελητὴν τῶν βασιλέων ὑψώθη, ἠθέλησε νὰ ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τῷ διαδόχῳ ἐκεῖνῳ· αἰσθανομένη δὲ ἐν ὀλίγῳ τὴν αὐτῷ δύνάμει μεγάλην καὶ τὴς ἑαυτῆς ἀγῶνας ἀπράκτους, κατεπράυνε τὴν μνησικακίαν της, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τὴν βοήθειαν καὶ τὴν ἐμπισσύνην. Ὁ Ἀντίπατρος κρίνων ἀναγκαῖον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν, διώρθωσεν ἀνυπερθέτως τὰ πράγματα τῆς Ἀσίας· καὶ βλέπων, ὅτι ὁ Κυμένης νομίζων τὴς ἐχθρῆς τῷ Περδίκκῃ ἐχθρῆς τῷ ἀληθινῷ συμφέροντος τῆς Μακεδονίας ἔμεινε σερεὸς εἰς τὴν ἀπόφασιν

(1) Εἰς τὴν ἄνω Συρίαν, ὅπου ὁ Ἀντίπατρος ἐμέρισε πάλιν τὰς σατραπείας (Διόδ. Σικ. ΙΗ'. §. 39.).

τῷ πολέμῳ, τὸν μὲν Ἀντίγονον ἐπρόσβαξε νὰ καταπολεμήσῃ τὸν Εὐμένην ἐν ὀνόματι τῶν βασιλέων, εἰς δὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κάσσανδρον ἔδωκε τὴν διοίκησιν ἀξιολόγου δυνάμεως (χιλιαρχίαν), προσάξας κρυφίως νὰ παρατηρῇ μετρίεργον ὄμμα τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Ἀντιγόνου, ὅχι διότι ὑπώπτευσεν τὴν ἀνδρίαν καὶ συνέσειν τούτου τοῦ στρατηγῆ, ἀλλὰ διότι φρονίμως ἐσυμπέραινεν, ὅτι ἐκεῖνος ἔχων πνεῦμα τολμηρὸν, δὲν ἤθελε κρατῆται πάντοτε εἰς φόβον ἀπὸ τὰς σαλευομένων καὶ βραδείας προσαγάς μιᾶς καθ' ἑαυτὴν ταραχῶδους καὶ μακροῦς διοικήσεως. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπέσρεψεν ὁ Ἀντίπατρος μετὰ τῶν βασιλέων εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Ὁ Ἀντίγονος, ἤδη ἠτοιμάζετο νὰ πολεμήσῃ αὐθιγῶς τὸν Εὐμένην· καὶ πολλὰ ἦσαν τὰ παρακινῶντα αὐτὸν αἰτία πρὸς τὴν ταχείαν ἐκτέλεσιν τούτου, οἷον τὸ ἔμφυτον αὐτῷ πολεμικὸν ἦθος, ἡ δυσαρέσκεια ἐπὶ τῷ τρόπῳ τῆς διανομῆς τῶν μεγάλων δημοσίων ἀξιωματίων, τὸ πρὸς τὸν Εὐμένην μίσος, καὶ ἡ παρὰ τοῦ βασιλέως αὐτῷ δοθεῖσα ἐξουσία τοῦ νὰ μεταχειρισθῇ πάντα τρόπον δρασικὸν καθ' ἐκείνου. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἠκολούθησε μάχη, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Εὐμένης προδοθεὶς ἀπὸ ἑνα τῶν ἀξιωματικῶν, ἐνικήθη παντελῶς. Ἀλλ' αὕτη ἡ φθορὰ ἔδωκεν αὐτῷ εὐκαιρίαν τοῦ νὰ δείξῃ τὴν λαμπροτάτην πράξιν τῆς ζωῆς του· διότι συναθροίσας τὴν στρατιάν, διέφυγε τὴν καταδίωξιν τῶν ἐχθρῶν δι' ἄλλης ὁδοῦ, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὸν τόπον τῆς μάχης κρυφίως, ἔκαυσε τὰ σώματα τῶν τεθνηκότων προσεπισωρεύσας πολλὴν γῆν· ἔπειτα δὲ ἐκλέξας ἑξακοσίους τὴν ἀρίστην στρατιάν, ἐπέσρεψεν εἰς τὰ Νῶρα, φρερίον σύνορον τῆς Καππαδοκίας. Ὁρθῶς ἔδου-

μάθη ὁ Εὐμένης ἐνταῦθα διὰ τὴν γενναιότητά τε καὶ ἀντίστασιν, ὁ ὅποιος ἔχων σίτον, ἄλας καὶ νερόν, ἀνταεσάθη χρόνον ὀλόκληρον εἰς ὅλην τὴν δύναμιν τῆς Ἀντιγόνου, καὶ ἠνάγκασεν αὐτὸν τελευταίον νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν.

Κατὰ τῆς τῆς χρόνου συνέβη μεγάλη μεταβολὴ κατὰ τὴν Εὐρώπην, ὅπως ὁ Ἀντίπατρος ἀπέθανεν ἀπὸ ὀξείαν ἀσθένειαν, καὶ ὁ Πολυπέρχων, ὁ διορισθεὶς ὑπὸ αὐτῆς στρατηγὸς αὐτοκράτωρ τῆς Μακεδονίας καὶ ἐπιμελητὴς τῶν βασιλέων, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον. Οὗτος ὁ ἀνὴρ, ἐσερημένος τόλμης, φρονήσεως καὶ χρηστότητος, ἐπρόκοψε πολὺ εἰς τὰς διαφόρους μόνον τρόπους τῆς μεταχειρίσεως τῶν υποθέσεων, καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς τῆς αὐλῆς τελετὰς, διὸ καὶ ἡ πατρὶς αὐτῆς ἔπρεπεν ἀντὶ τῶν πολιτικῶν ἐπιχειρημάτων καὶ τῶν ἀγαθοεργῶν νομικῶν διαταγῶν νὰ ἐπιμελῆται τὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν. Αὐτὸς δὲ πολλῶ πρότερον ἔδειξε πόσον ἦτον ἄξιός νὰ κυβερνᾷ τὴν βασιλείαν. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἀντιπάτρου ἐγένετο συνέδριον ὑπὲρ τῆς κοινῆς συμφέροντος, καὶ ἡ πρώτη ἀπόφασις τῆς συνεδρίας ἐπροβλήθη καὶ ἐβουλεύετο ἀνδρικῶς ἀπὸ τὸν Πολυπέρχοντα· τὸ δὲ ἐσιῶδες ταύτης τῆς ἀποφάσεως ὑπῆρχε τῆτο. Ἡ Ὀλυμπιάς, ἡ μήτηρ τῆς μεγάλης Ἀλεξάνδρου, ἔπρεπε νὰ ἀνακληθῆ καὶ νὰ διορισθῆ προστάτις τῆς ἀνατροφῆς Ἀλεξάνδρου τῆς υἱῆς τῆς Ρῶξάνης. Αὕτη ἡ ἀπόφασις ἦτον ἐναντία τῆς πολιτικῆς καὶ κινδυνώδους, συγχωρῆσα τόπον ἀξιόλογον εἰς γυναῖκα, τὴν ὁποίαν, ὡς πρόξενον μεγάλης ταραχῆς εἰς τὰς πολιτικὰς υποθέσεις, ἐφύλαττον οἱ πρόφρονες διοικηταὶ πάντοτε πολλὰς χρόνους μακρὰν τῆς βασιλικῆς καθέδρας εἰς τὴν Ἠπειρον. Ὁ Ἀντίπατρος ἔδωκε κατὰ τὴν ἐ-

ρχάτην ἀναπνοὴν εἰς τὸν Πολυστέρχοντα πρὸς ταῖς
 λαίπαις παραινέσεσι καὶ ταύτην, τὸ νὰ μὴ συγχωρή-
 σῃ ποτὲ εἰς τὴν Οὐλυμπιάδα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Μα-
 κεδονίαν. Ἀλλ' ὁ Πολυστέρχων μὴ καθοδηγούμενος
 ἀπὸ τὴν φρόνημον ἐκείνου συμβεβλήν, ἔμῃνον ἐσυγχώ-
 ρησεν εἰς τὴν Οὐλυμπιάδα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Μα-
 κεδονίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔκαμιν ἕνα τῶν πρώτων πιστῶν
 φίλων, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπέστρεψεν εἰς αὐτὴν δυ-
 νάμει τὴν διοίκησιν ὅλας τῆς ἔθνευς. Ἡ Οὐλυμπιάς ἦτον
 ὀξύθυμος, φιλεκδικὸς φύσεως καὶ ἀγχίνης· καὶ εὐρεθεῖ-
 σα πολλάκις εἰς τὰ βαθέα καὶ συχνάκις κινδυνώδη
 σκευωρήματα τῶν αὐλικῶν, ἔμαθε νὰ διαγνωρίζη
 τὰς ἀνθρώπους, καθὼς ἐκ τῆς ὑποθέσεως φαίνεται,
 περὶ ἧς ἐνταῦθα ὁ λόγος, ὅπερ αὐτὴ ὠνόμασε στρα-
 τηγὸν αὐτοκράτορα τῆς Ἀσίας ἔχι ἀνθρώπον, τῷ
 ὁποίῳ τὰ διεφθαρμένα ἤδη ἐπηγγέλλοντο προθύμην
 βοήθειαν καθενὸς προαιρετικῆς διανοήματος τῆς αὐλῆς,
 ἀλλὰ τὸν Εὐμένην, ἀνδρὰ πιστότατον καὶ θαυρατώτατον
 φίλον τῆς βασιλικῆς οἰκίας. Ἀκρῶς σοφῶς διωρίσθη
 στρατηγὸς ὁ παρέμοιος νῆς, οἷος ὁ τῷ Εὐμένει, εἰς
 τὴν παρεῖσαν κρίσιμον περίστασιν, ὅπερ ἡ δύναμις τῷ Ἀν-
 τιγόνει ἠυξήθη τὰ μάλισα, καὶ εἰς ἀκόμη ἢ δύο εὐτυ-
 χεῖς πόλεμα ἔκαμνον αὐτὸν ἀνανταγώνισον.

Ὅταν ὁ Εὐμένεις ἔλαβε τὰ ἐπικυρωτικὰ γράμα-
 ματα τῆς στρατηγίας τε ἐν Ἀσίᾳ, ἔσπευσε νὰ φανῇ
 ἀντάξιός τῆς πρὸς αὐτὸν πίσεως· καὶ μέλλων νὰ πολε-
 μήσῃ δυνατὸν ἀνταγωνιστὴν, ὑπέρτερον κατὰ τὸν
 ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἔχοντα περισσοτέραν
 ἐπιρροὴν καὶ ῥοπὴν εἰς τὰς Ἀσιάτιδας πόλεις, ἠναγ-
 κάζετο νὰ μεταχειρισθῇ ὅλην τὴν δύναμιν τῷ ἐπινουτι-
 κῷ πνεύματός τε· καὶ βέβαια ἐνίκα, εἰάν οἱ φίλοι αὐ-

τῷ ἔμμενον πῖσοι ἄχρι τέλους. Αὐτὸς ἤυξισεν ἐς τὰ μάλισα τὰς δυνάμεις τῆς καὶ χαρίζων εἰς ἄλλους μὲν ἀξιώματα, εἰς ἄλλους δὲ τιμὰς, ἀπήλαυσε φίλους πολλὰς τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ὑπεναντίας μερίδος, καὶ μάλισα τὴν Ἀργυράσπιδας, εἶδος τάγματος παλαιῶν πολεμικῶν Μακεδόνων, αἱ ὁποῖαι διὰ τὰς μεγάλας ἀνδραγαθίας ἐτιμήθησαν παρὰ τῷ Ἀλέξανδρῳ μὲν Ἀργυρᾶς ἀσπίδας, καὶ ἐκ τούτων εὐρίσκοντο εἰς μεγάλην τιμὴν τῶν στρατιωτῶν. Τέτοιο ἐνομίζετο σημεῖον ἢ μικρὴν τῆς μεγάλης ἐπιδεξιότητός τε καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας τῶν στρατιωτῶν. Αὐτὸς ἐσπέδασε πρὸ πάντων νὰ μὴ πικράνη ποτὲ τὴν ἐν μεγάλοις ἀξιώμασι πολεμιστὰς, ἐξέρων πολλὰ καλὰ, ὅτι οἱ τοῖοι, ὅσοι κατενίκησαν ὅλας τὰς κατὰ τὴν διοίκησιν μεταβολὰς, καὶ ἐκτὸς τῆς εὐνοίας τῶν στρατιωτῶν εἶχον καὶ δύναμιν τῆς νὰ ματαιώσωσι τὴν σκοπὴν τῆς βοηθῶντες ἐκείνους τῆς ἀνταγωνιστῆς, δὲν ἐδύνοντο ἀλλοιοτρόπως νὰ πικρανθῶν παρὰ μὲν τὴν ζημίαν τῆς τιμῆς τε καὶ τύχης. Διὸ δέλων ὁ Εὐμένης νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὴν φαντασίαν τῶν ἀξιωματικῶν πᾶσαν ἰδέαν προτιμήσεως καὶ πᾶσαν ζηλότυπον φιλοτιμίαν ὑπὲρ τῆς εὐνοίας τῆς στρατηγῆς τῶν, καὶ ἔτω νὰ ἐμποδίσῃ πᾶσαν ταραχὴν τῆς στρατεύματος, κατεσκεύασε, καθὼς ποτε ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, σκηνὴν καὶ ἐν τῷ μέσῳ χρυσῶν θρόνον, πλησίον τῆς ὁποῖας ἔμελλον οἱ ἀξιωματικοὶ νὰ συνεδρεύωσι καὶ νὰ συμβουλευῶνται περὶ τῶν κατεπειγόντων πραγμάτων τῆς βασιλείας· ἔλεγε δὲ, ὅτι εἰς τὸ ὄνειρον προσετάχθη ἔτω νὰ πράξῃ. Τέτοιο ἦτο μὲν ἀναμφιβόλως καλὸν καὶ πρόσφορον εἰς τὰ παρόντα πράγματα (1),

(1) Δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐκφράσῃ καλλίτερον τὴν δυσερμήκευτον Ἀγγλικὴν λέξιν precariouς ἐπὶ τῆς ἀκολούθου

ἀλλ' ἐδείκνυεν ἐν ταυτῷ τὴν σαλευομένην βᾶσιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἴσαντο οἱ τότε Μακεδόνες στρατηγοί.

Ὁ Εὐμένης ἐδυνήθη ν' ἀντικολεμῆ τὸν Ἀντίγονο. Ὁλ. νον ὡς τρεῖς χρόνους, καὶ σχεδὸν πάντοτε ἐνίκᾳ. Τελευ. ρί, 1. τατον, ὁ Ἀντίγονος θυμωθεὶς εἰς τὴν αὐστηράν ἐκείνην ἕως ἀντίστασιν, καὶ φοβούμενος τὸ ἐπιχειρηματικὸν τῆ ἀντα. ρί, 1. γωνιστῆ πνεῦμα, ἀπεφάσισε νὰ τολμήσῃ ἀπηλπισμένον, καὶ εἰ δυνατόν, ἀποφασιστικὸν ἐπιχείρημα, δηλαδὴ νὰ πολεμήσῃ τὸν Εὐμένην εἰς τὴς τόπους, ὅπως παρεχεύμαζεν αὐτὸς καὶ τὸ κράτευμα, καὶ κατέπεισε κρυφίως τὸν Πευκέτην στρατηγὸν τῶν βασιλικῶν ἰππέων ν' αὐτομαλήσῃ πρὸς αὐτόν. Διὸ, ὅτε ὁ Ἀντίγονος ὤρμησεν εἰς τὸν ἐχθρὸν, ὁ Πευκέτης ἐπεμελήθη νὰ κατασῆσῃ τὴς ἰππέας αὐτῆ ὀλίγον, ἢ ἕδαμῶς ἐπιωφελεῖς εἰς τὸ κράτευμα τῆ Εὐμένης. Οἱ πεζοὶ ἀντεσάθησαν ἀνδρείως καὶ εὐτυχῶς εἰς τὸν ἐχθρὸν, καὶ ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τὴν φάλαγγα τῆ Ἀντιγόνου, ὥστε, εἰάν ἐβοηθῆντο ἀπὸ τῆς ἰππέας καὶ δὲν ἀπέμενον μόνοι εἰς τὴν μάχην, ἡ τύχη τῆ Ἀντιγόνου ἐφθείρετο ὀλοκλήρως. Ὅθεν ὠφελόμενος ἀπ' αὐτὸ ὁ Ἀντίγονος, ὤρμησεν ἐξοπίσω, καὶ ἔβαλεν αὐτὸς εἰς ὀλίγην ταρχήν· αὐτοὶ δὲ ὑπέμενον ἔχ' ἤττον τὴν ὀρμὴν ἀνδρείως, καὶ ἐτήρησαν τὴν ἐκβάσιν τῆς μάχης ἰσορροποῦν, ἕως ἔμαθόντες, ὅτι ἐν τάγμα ἐχθρῖκόν, τὸ ὁποῖον ἦναντιόνετο εἰς τὸν Πευκέτην, ὤρμησεν εἰς τὴν ἀποσκευῆν των καὶ ἐκυρίευσεν τὰς γυναῖκας, τὰ τέκνα, καὶ ὅλους τὴς θησαυροὺς, ὅσους ἐκέρδησαν εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῶν Ἀσιατικῶν πολέμων, ἐπλήρωσαν ἅπαντες θυμῷ, ὀργῆς καὶ λύπης· καὶ κατηγοροῦντες ὄχι μόνον τὸν Πευ-

κρίοδος, it demonstrated the precarious ground, on which Macedonian commanders then stood.

κέσιν, ὅτι ἐπροδόθησαν ἀτίμως, ἀλλὰ καὶ τὸν Εὐμένην, ὅτι δι' αὐτὸν ἐχάθη ἡ ἀποσκευή των καὶ τὸ καιρὸν συμφέρον, ἐμελέτων ἐκδίκησιν ἐναντίον καὶ τῶν δύο. Ἀλλὰ πρώτιστα πάντων κρίνοντες εὐλογον νὰ δοκιμάσῃν, εἰ δυνατόν, ν' ἀπολάβωσι τὰς γυναῖκας, τὰ τέκνα καὶ τὴν ἀποσκευὴν, πρεσβευσάμενοι πρὸς τὸν Ἀντίγονον κρυφίως, ἰκέτευσον ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὰς ὅλας τὰς ἀποσκευὰς, ὅσας ἐκυρίευσεν. Ὁ Ἀντίγονος ὡμολόγησε προθύμως νὰ συγχωρήσῃ εἰς αὐτὰς τῆτο τὸ ζήτημα, καὶ εἴτι ἄλλο ζητήσωσι, πλην εἰάν ἐγχειρίσωσιν εὐθὺς ζῶντα τὸν Εὐμένην, ὁ ὅποιος δὲν ἦτο Μακεδὼν τὸ γένος (ἀλλὰ Χερρόνησίτης) καὶ ἐκηρύχθη πάλαι ἐχθρὸς τῆς βασιλείας.

Τῆτο τὸ ζήτημα τῷ Ἀντιγόνῳ εὗρεν, ὡς εἰκὸς, ῥαδίαν πάροδον εἰς ψυχὰς ἀνθρώπων παρωργισμένων κατὰ τῆ ἐπιθυλουμένην, καὶ πολλοὶ στρατιῶται, ἐξ ὧν ἦσαν μάλιστα οἱ Ἀργυράσπιδες, συγκατένευσαν καὶ συλλαβόντες τὸν Εὐμένην, ἔδησαν αὐτῷ τὰς χεῖρας ὀπίσω. Ὁ δὲ Εὐμένης ἀγόμενος πρὸς τὸν Ἀντίγονον ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, ἐζήτησεν ἄδειαν νὰ ὁμιλήσῃ· γενομένης δὲ σιωπῆς, ὡμίλησε πρὸς τὰς στρατιώτας λόγους καταπραῦντικὰς, ἐξηγῶν τὰς κινδύνας, εἰς τὰς ὁποῖας καθυπέβαλλον αὐτοὶ τὴν Μακεδονίαν κάμνοντες τὸν Ἀντίγονον αὐτοδέσποτον, καὶ ὀνειδίζων αὐτὰς, ὅτι ἐνεχείριζον εἰς τὸν ἐχθρὸν ἀνηλεῶς καὶ παρανόμως ζῶντα ἕνα στρατηγὸν, ὁ ὅποιος ἐφιλοκινδύνευε χάριν τῆς τιμῆς αὐτῶν καὶ τῆς αὐξήσεως τῆς βασιλείας· πλην βλέπων αὐτὰς ἔχ' ἦττον ἀμεταθέτως τὴν γνώμην, παρεκάλεσε καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσωσιν νὰ θανατωθῇ ἀτίμως ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ τὸν θανατώσωσιν. Ἀλλ' ἐς μάτην πα-

ρεκάλοι, ἢ προσεχθῆναι εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Ἀντιγόνου δεδεμένος τὰς χεῖρας, ὡς τινὶ τρόπῳ ἐρρέθη ἐνωτέρῳ, ἐβλήθη εἰς φυλακὴν, ἢ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπεσφάγη (1).

Ἡ τελευταία τῆς Ἀντιγόνου λαμπρὰ τύχη ἠνέω- α. χ. ξεν εἰς αὐτὸν εὐρύτατον γάδιον τῆς φιλοτιμίας τῆς, ἢ 315. αὐτὸν μὲν ἔκαμιν ἀνδραδέερον καὶ ἀλαζονικώτερον, τῆς δὲ πλησιοχώρου βασιλεῖς κατέπληξε ἢ κατέφοβισε: ἢ οἱ πρὶν ἀνταγωνισαὶ αὐτῆς στρατηγοὶ θέλοντες ἢ ἀποφύγωσι τὰ ἐνδεχόμενα δεινὰ, ἐπροθυμῆντο ἤδη νὰ ὑποταχθῶσι ἢ νὰ προσφέρωσι τὴν αὐτῶν βοήθειαν ἢ ἐκδέλευσιν. Ὁ Ἀντίγονος ἐδέχετο μὲν προθύμως τῆς ὑποτασσομένης, ἀλλὰ πολλὰ βραδέως ὑπέχετο εἰς αὐτῆς τὴν ὑπεράσπισίν τε, καὶ ἔτε εἶχε τοιοῦτον σκοπόν. Αὐτὸς τρέφων ἤδη χριστὰς ἐλπίδας τῆς ἢ ἀποδειχθῆ ὁ πρότινος τῶν ἡγεμόνων, ἔγινεν αἰσχροκερδῆς καὶ φίλαυτος: ἢ βλέπων, ὅτι εἰς ἐκεῖνο τὸ γάδιον, ὅσον εὐρύτατον ἢ ἦτο, πολλοὶ ἦσαν οἱ ἀγωνισαὶ, ἢ ἔδεις ἠμπόρει νὰ γένη μέγας ἢ λαμπρὰ διενόηθη νὰ ἐλάττωσῃ τὸν ἀριθμὸν, ἢ πολλὰς τῶν ἀδυνάτων διοικητῶν κατέφθερε (2), μετ' ὃ

(1) Ἀλλὰ ἢ οἱ Ἀργυράσπιδες ὅλοι ὁμῶς μετὰ τῆς Ἀντιγόνου ἔλαβον τὴν πρέπασαν ποινὴν τῆς προδοσίας, τῆς ὁποῖας μισῶν ὁ Ἀντίγονος ὡς ἀσεβεῖς ἢ θηριώδεις, παρέδωκεν εἰς Ἰβύρτιον τὸν σατράπην τῆς Ἀραχωσίας, προστάξας νὰ τῆς φοιεύσῃ παντὶ τρόπῳ, διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ κἄν εἰς ἀπ' αὐτῆς εἰς τὴν Μακεδονίαν, μηδὲ νὰ ἴδῃ τὴν Ἑλληνικὴν θάλατταν (Πλέτ. ἢ Νετ. εἰς Εὐμέν. Γ' ες. ΙΔ'. 1-4. Διόδ. ΙΗ'. §. 39-73. ΙΘ'. §. 12-44).

(2) Τὸν μὲν Πύθωνα ὑξέρησεν ἀπὸ τῆς σατραπείας τῆς Μηδίας, τὸν δὲ Πευκίσην τῆς Περσίας.